

DEN NORSKE SKOLE PÅ MADAGASKAR, 1881 - 1982

Av Nils Kristian Høimyr

(Elev i perioden 1945 - 46 og 1949 - 54)

Da misjonærkonferansen i 1879 for første gang tok opp saken om å opprette en skole for misjonærbarn, hadde misjonærene i Sør-Afrika allerede fått sin skole. På Madagaskar hadde John Engh og Nils Nilsen så tidlig som i 1876, fått ut en guvernante for sine største barn. Hun bodde på Betafo, og dit kom også Nilsen med sine barn fra Loharano. Sofie Foss var guvernantens navn. Hun var privat engasjert inntil 1881, da hun ble ansatt som den første lærerinnen ved skolen i hovedstaden.

Hvilke kilder har vi så som kan si oss noe om skolen i denne første tiden?

Barneskolen er omtalt i en del bøker og i Norsk Misjonstidende, men særlig i konferansereferatene. Vi er også så heldige at vi har Antsirabemisjonæren Rosaas' dagbøker tilgjengelig. Fra disse skal vi ta fram litt om begynnelsen.

"Conferensen i Fandriana. Mai 1879. Spørsmål nr. 14 - Om opprettelsen af en Opdragelsesanstalt for Missionærernes Børn her paa Madagaskar."

Saken er referert over 16 håndskrevne sider, og mange synspunkter kom fram. Lars Dahle var ordstyrer, og det var han som hadde tatt opp saken. Vi siterer: "Med Hensyn til Ønskeligheden af en Opdragelsesanstalt var vist alle enige. Derimod kunde der blive Spørsmål om, enten man skulde have en saadan Anstalt hjemme eller her ude paa Misjonsmarken. For Piger-nes vedkommende vilde det vel i enhver Henseende være bedst at have den her ude. For Gutternes Vedkommende vilde det være noget anderledes. Imidlertid vilde det heller ikke for dem være godt at komme hjem til Norge uden nogen forberedende Kundskaber."

Det Dahle videre la fram, var valg av beliggenhet for skolen, om den skulle være i hovedstaden eller i Betsileo (Antsirabe-området ble kalt for

det på den tiden).

I Betsileo var de fleste misjonærene. Klimaet var sunnere der, og det var billigere. I hovedstaden var det husrom til leie. Det var mulig å skaffe til veie de lærerkrefter man trengte, både mannlige og kvinnelige. Spørsmålet var bare etter hvilken målestokk man ville anlegge skolen.

Etter Dahles mening var utdannelsen det vanskeligste spørsmål. Det burde vel minst svare til en "høiere Almenskole i Hjemmet (Norge)".

Et annet viktig spørsmål var økonomien: "Dahle frygtede for at Bestyrelsen ikke vilde tage hele Anstalten for Selskabets Regning, hvorfor vi vel maatte tænke paa at yde noget saa langt vore Evner strak. Han udtalte sig sluttelig derhen, at han trodde Discussionen om denne Sag væsentlig burde dreie sig om følgende 4 Hovedpunkt:

1. Om man vilde have en saadan Anstalt, hjemme eller herude.
2. Om man, i det tilfelde at den skulde blive herude, vilde have den i Hovedstaden eller i Betsileo.
3. Om maalet for Uddannelsen.
4. Økonomien.

Disse fire punkter er gjengitt i MT no. 4 1880, s. 76.

Borchgrevink mente om det å sende barna til Norge:

"Selv om enkelte kunde magte de pekuniære udlæg, vilde det dog have sin store Vanskelighed at faa Barnet i saadanne Folks Hender, som kunde give det en baade god og Christelig opdragelse."

Han var for en skole på Madagaskar - "om man kunde faa paalidelige og for Gjærningen skikkede Folk."

Borchgrevink mente videre at ordføreren hadde stillet målet for skolen vel lavt. Selv hadde han tenkt "- at man for Gutternes vedkommende burde søge opnaaet den Uddannelse som man faar i de høiere Skolers (Latin- og Realskolers) Middelklasse. Pigerne maatte faa en nogenlunde tilsvarende undervisning."

Borchgreving mente også at alle - enten de hadde barn eller ikke - måtte være med på å yte noe til anstaltens drift. Det var også utsikt til at flere av misjonærene i hovedstaden ville hjelpe til med undervisningen.

Begge disse ting gledet de andre misjonærene seg over, og ønsket at skolen skulle komme i gang så fort som mulig. Flere av dem hadde jo mange større barn allerede.

Ordføreren Dahle forstod godt brødrenes ønsker, og han hadde den tillit til Bestyrelsen, at den gjerne ville komme misjonærene til hjelp i et så viktig anliggende. "Den vilde naturligvis ogsaa føle det store Ansvar den havde paataget sig ved at have bragt saa mange Mennesker ud i et Hedenland som dette. Det maatte heller ikke glemme, at endog bortset fra

andre og større Hensyn, maatte ene og alene Hævdelsen af vor Nations Ære som saadan kræve, at man ikke kunde lade Missionærenes Børn opvoxe som Hedninger." -! En av misjonærene i Zulu hadde kort tid i forveien måttet forlate selskapet for å sørge for barnas utdannelse i Norge. -

"Man kunde ikke være i Tvivl om, hvilken Skade Missionen vilde lide, ved saaledes at miste sine ældste og mest prøvede Kræfter, der endnu i lang Tid med Lyst og Iver vilde virke i Missionen, om ikke Pligterne lige over for Børnene tvang dem til at forlade denne Gjærning. - For Enhver der kjendte Forholdene var det indlysende, at der vilde gaa mange Aar hen, før en ny Missionær kunde udfylde en ældres Plads."

Simon Emanuel Jørgensen som var misjonær i Antananarivo, var for en middelskole. Spørsmålet var bare om kirkedepartementet ville autorisere en sådan skole som kompetent til å gi vitnesbyrd om bestått middelskoleeksamen. For at så skulle kunne skje, mente han at "man under enhver Omstendighed maatte have en theologisk uddannet Mand til at forestaa Anstalten.-"

John Engh ville gjerne ha anstalten i hovedstaden. I Norge ville den bli for kostbar og neppe frambringe større resultater enn der ute. " - At sende Børnene hjem i niaarsalderen troede han af flere Grunde vilde være betænkeligt, ikke mindst af den Grund at Børnene vilde blive aldeles fremmede for sine Foreldre og sit Hjem. - Naar man havde opnaaet at skaffe sine Børn en undervisning som den her nævnte, fik man sætte Fremtiden i Herrens Haand. -"

Med hensyn til styreren, sa Borchgrevink: "For den Ting at tage en akademisk dannet Mand talte ogsaa de Omstændighed, at en saadan ogsaa i Regelen vælger sig en mere dannet Hustru, hvilket ikke vilde have liden Betydning, da jo Bestyrerens Hustru vilde komme til at staa lige over for Børnene som i Moders Sted."

Misjonær Nygaard hadde av forhandlingene om saken fått det inntrykk - "at Anstalten nærmest vilde komme til at ligne et Asyl, og af den Grund fryktede han for, at Børnene vilde berøves al Omgang med Forældrene, hvad han ansaa for meget betænkeligt. -" Likevel ville han stemme for anstalten. Han trodde ogsaa at misjonsvennene ville komme til å interessere seg for saken.

Etter at saken var blitt drøftet i konferansen, framsatte så ordføreren en resolusjon i fire punkter:

Fra Conf. Ref. 1879 Boks 34 håndskrevet referat:

Spøragsmaal no 14 ark 25 (side 15 i sakens papirer)

1. Conferentsen anser en Opdragelsesanstalt herude for Missionærenes Børn for absolut nødvendig. Stedet for Oprettelsen af en Saadan bør

være Antananarivo, og Maalet for den Uddannelse den skal søge at meddele, bør for Gutternes vedkommende sættes omtrentelig lig Middelskolens, og for Pigernes væsentlig som ved en bedre Pigeskole i Byerne i Hjemmet, dog saaledes, at Opmerksomheden bliver noget stærkere rettet paa det practiske Livs Krav.

2. Til Lærer, Bestyrer og Husfader for en saadan Anstalt søges en academisk dannet Mand- helst en Theolog - som har stiftet Familie, og hvis Hustru da ogsaa vil have at overtage en Husmoders Gjærning ved Anstalten. Desuden ansættes en Lærerinde. Læreren antages at burde lønnes med indtil 3 a 400 og Lærerinden med 100 Dollars om Aaret. Begge skulde desuden have Bolig, Underhold, Lys og Vadsk frit paa Anstalten.

3. De børn som indsættes paa Anstalten udgjøre tillige som Regel en Familie med Bestyreren og have Bolig, Kost og Forpleining paa Anstalten, medens derimod deres Beklædning bliver deres respective Forældres Sag. Det skal dog være de i Hovedstaden hjemmевærende Børn uforment at bo hjemme i sine respective Familier, om deres Foreldre maatte ønske det, i hvilket Tilfelde de aarlige (under Punkt 4 angivne) Bidrag for hvert enkelt Barn for disses vedkommende bliver at modificere i Forhold til de hermed formindskede Udgifter for Anstalten.

4. Til en saadan Anstalts Økonomi erklærer samtlige Missionærer sig villige til hver at bidrage 30 Dollars aarlig. Desuden betale de Forældre, som indsætte Børn paa Anstalten, 25 Dollars for et Barn, 40 for To og 50 for Tre eller Flere. Da imidlertid disse Bidrag ikke vilde blive tilstrækkelige til at bære Anstalten, og Flerheden af Missionærerne aldeles ikke ville kunne magte selv med den bedste Villie at yde mere, ansøger man Selskabet om at bekoste Lærerpersonalets Udsendelse og tilskyde, hvad der foruden de nævnte Bidrag maatte udkræves til dets Afłønning og til Anstaltens Lokale og Økonomi.

(Enstemmig vedtaget)

Hovedbestyrelsen behandlet saken i november 1878 og var meget imøtekommende, og påtok seg både ansvar og forpliktelser hva personell og utgifter til skolen angikk. Den måtte likevel innhente kretsenes syn på saken, etter- som den var så omfattende.

I 1880 ble konferansen holdt på Soavina stasjon. Som alle større saker, kom også denne saken opp igjen. Denne gang under tittelen: "Fornytt Overveielse af Spørqsmaalet om Undervisningsanstalten for Missionærenes

Børn."

Referatet utgjør hele 35 håndskrevne sider, pluss et eget "Resolutionsreferat" med tillegg!

Underveis i forhandlingene ble man nå enige om at stedet for Anstalten måtte bli Sirabe. Dette gledet Rosaas så meget at han i dagboken sin den 8. juni, sitter på Antsirabe og skriver om Conferentsen på Soavina: "-Den viktigste Bestemmelsen er dog den at Opdragelsesanstalten for Missionærenes Børn skal anlægges her. Dette er sikkerligen en stor og betydningsfull Sag. Herren velsigne og fremme den! -"

I følge svarskriv av 21/2 1881, er Hovedbestyrelsen imponert over brødrenes behandling av de forskjellige problemer, men finner likevel ikke så mye nytt. Men "den maa med Bestemthed tilraade ialfald indtil videre at sætte Skolen igang i eller i nærheden af Hovedstaden. -"

Noe byggeforetagende er det ikke tale om. Før hovedbestyrelsen går inn på sine grunner for å velge hovedstaden, vil den likevel på peke at "- flere af Brødrene under Forhandlingerne om denne Sag saa stærkt synes at have accentueret Anstaltens opdragende eller rettere optugtende Gjerning, at det kunde ligge nær at tro, at Opdragelsesanstalten for Missionærenes Børn skulde være et Institut for forsømte Børns moralske Forbedring. (!) Dette er selvsagt ikke Brødrenes Mening, men kun et Skin, fremkommet derved at det Faderhjerter, der ser de hedenske Omgivelsers Farer, kun altfor naturlig gribes af Frygten for disse samme Omgivelsers smittende Indflydelse på Barnet. -"

Anstalten skulle utøve den størst mulige kristelige og sedelige innflytelse på barnets karakter og stile mot et avsluttet kunnskaps- og dannelsestrinn." - Hvis det paa nogen Maade er en realistisk Tanke, bør en saadan Anstalts Maal ikke sættes lavere end den saakaldte Middelskoles i Hjemmet."

Fordelene ved å plassere skolen i Antananarivo blir så gjennomgått i detalj. Det er særlig det faktum at en rekke misjonærer på den tiden hadde sitt arbeid der, som gjorde at man gikk inn for hovedstaden. At det var leger der, spilte også inn.

Dette svarskrevet nådde ikke fram til misjonsmarken før til neste årskonferanse, den som ble holdt i Antananarivo i mai 1881. Om dette skriver Rosaas i sin dagbok den 20. juni:

"Medens Conferentsen var samlet, indløb der Brev fra Hovedbestyrelsen, hvorved den bestemte Børneanstalten for vore Børn til Antananarivo. -- Som midlertidige Lærere for de største Børn, bestemte Conferentsen Josef Nilsen og Frøken Sophie Foss. Vi maatte nu sætte Theodora (datteren) igjen i Hovedstaden. Onsdag i forrige Uge (den 15. ds.) sagde vi hende

farvel ved Tanjombato. (På den tid et ferjested over Ikopaelven.) Det var riktig tungt at skildes med hende. -- Herren velsigne og bevare hende! Priset være Herren som leder og styrer alt!"

Imidlertid skal vi merke oss at Hovedbestyrelsen hadde tatt denne saken så alvorlig, at den allerede før det forelå noe vedtak om å opprette en slik skole, utlyste en lærerpost til denne. Annonsen stod først i MT nr. 2 1881, og ble gjentatt flere ganger senere. Den lød slik: "Lærerpost. Som Bestyrer af en Opdragelsesanstalt for missionærenes Børn paa Madagaskar ønskes en Theologisk Kandidat. Foruden en nærmere bestemmes Undervisningstid vil han have at indtage en Husfaders Stilling til Børnene, varetage Anstaltens Økonomi og føre Regnskab. Nævnte Anstalt vil antagelig for det første blive sat igang i eller i Nærheden av Madagaskars Hovedstad, Antananarivo. Løn. ca. 700 dollars og fri Bolig. Alle nærmere Oplysninger ved Henvendelse til Missionselskabets Sekretær, Stavanger."

Skolen var et faktum! Det ble leiet et tre etasjers hus ved Analakely, som den gang ble regnet for å være litt i utkanten av byen som lå høyere oppe ved slottet. Fra Nils Nilsens datter, Antonette, (Loharano) har vi noen beretninger fra den første tiden.

Rundt skolens eiendom var det en høy mur av jord. I hagen vokste det nok kaffe til å dekke lærernes behov. I tillegg fikk barna - som var 12 i tallet det første året - en kopp med kaffe hver søndag til kos. Blomster var det mye av, og det var barnas oppgave hver søndag å ha med blomster til Ambatovinaky-kirken, der gravene ble pyntet. Av og til fikk barna være med på båttur på Ikopaelva - gjennom grønt og frodig landskap - sammen med lærerne. En gang husker hun også at de var med til kirken der dronningen pleide å gå, og at de til og med fikk håndhilse på henne!

Også på konferansen i 1882 behandlet man skolen. Den måtte få mere lærerhjelp. Frøken Sophie Foss ble syk og måtte reise hjem til Norge. Frøken Martha Haagensen (senere fru Meeg) ble tatt fra skolen på Ambatovinaky for å undervise misjonærbarna etter frøken Foss.

Blant de mange misjonærene som kom fra Norge i 1882, var også frøken Franziska Franzen, som skulle til skolen for misjonærbarn. Kirkens månedsblad "Ny Mpamangy" har en melding om dette i novembernummeret s. 40 1882: "Ny roa sisa, dia Miss Andersen sy Miss Frantzen, dia hampianatra, ny anakiray ao Antsahamanitra (Borchgrevinks pikeasy) ary ny anankiray ao Analakely ao any ny sekoly ianaran' ny zanaky ny misionary." (- den andre skal undervise på Analakely, på skolen for misjonærbarn.)

Etter konferansereferatene å dømme, har også enkefru Pedersen hatt timer på skolen, da særlig i håndarbeid og tilsyn med barnas tøy.

Etter Josef Nilsen overtok Knut Lindø som styrer. Det var i 1885. Han hadde giftet seg med den tidligere nevnte frøken Frantzen, og de hadde begge ansvaret for skolen inntil nytt mannskap kunne overta i 1886, da Ragna Dietrichs og Jens Selmer med frue kom ut. Disse tre var de første som var utsendt spesielt for skolen.

Skolen var nå flyttet til Soraka, til det såkalte Lars Dahles hus, i dag kassererbolig. Ragna Dietrichs begynte sin gjerning her, og Borchgrevink skriver om henne: "Hele året igjennem hadde hun at kjæmpe med megen Svaghed, men holdt dog Arbeidet gaaende, indtil hun henimod Slutningen af Aaret blev angreben af en ondartet Dysenteri, der stadig forværredes, indtil hun i februar 1887 bukkede under."

Frøken Anna Nedland (senere fru Jakobsen) kom ut for å være til hjelp, og året etter, i 1887, kom Endrine Nilsen (senere fru Robberstad).

I det hele tatt så var det ikke så rent få mennesker som var engasjert ved skolen i den første tiden.

Fra 1887 av tar diskusjonen til igjen om man kanskje likevel burde få en skole i hjemlandet i stedet.

I 1888 ble skolen flyttet fra Soraka (nåv. Isoraka) til Sirabe (Antsirabe).

Så lenge skolen var i hovedstaden, hadde nesten alle misjonærene hatt noe med den å gjøre, noen ved å ha timer, andre ved å ha ansvar for forpleiningen. Her er det nesten uråd å få med alle navn. I 1886 og 1887 reiste mange eldre barn hjem sammen med sine foreldre. Noe senere ble hjemmet for misjonærbarn opprettet på Solbakken i Stavanger, og flere ble sendt hjem for å begynne der i 1889. (Første styrer var forøvrig tidligere nevnte Simon Emanuel Jørgensen.)

De ti første barna på Solbakken kom alle fra Madagaskar. Foruten Magnhild Valen, ser vi av protokollen at Engh og Wilhelmsen hadde tre barn hver der, dessuten de tre foreldreløse barna etter Minsaas. De hadde mistet sin mor og far under hjemreisen tre år tidligere, ombord på "Paulus".

Noen barn var likevel tilbake, og skolen fortsatte på Antsirabe med to lærerinner (Anna Nedland og Endrine Nilsen). Her holdt skolen til i det første sanatoriet som var bygget av Rosaas. Så vidt jeg har kunnet bringe på det rene, var huset plassert omtrent der hvor den katolske kirken nå ligger. I fem år var skolen i gang på denne plassen (1888-1893).

Med det forholdsvis lille antall elever skolen hadde fått allerede i 1887, hadde det vært på tale å omgjøre den til en slags omgangsskole. Dette ble nå virkeliggjort, og den fikk opp gjennom årene tilhold på stasjonene Loharano, Masinandrana og Betafo.

Til Masinandraina kom den i 1905 etter oppfordring fra fru Dagny Johnson. Hun var så mye alene fordi hennes mann, Johannes Johnson, var på reisefot i 10 av årets 12 måneder.

Deretter kom så skolen tilbake til Antsirabe.

Barna var hele tiden i kosten hos misjonærfamiliene på de respektive steder. Skolen hadde jevnt over få barn i disse årene, og man var ofte i tvil om hvor vidt skolen skulle holdes gående eller ikke.

Denne første skolen hadde elever stort sett bare fra de mer sentrale innlandsstasjonene, på grunn av datidens kommunikasjoner. Mange misjonærer lot heller sine barn være hjemme i Norge, og svært ofte ser det ut til at heller ikke misjonærhustruene ble med ut igjen ettersom barna vokste til.

En misjonær hevdet at det var best slik, for om barna skulle vokse opp på Madagaskar, ville de bli alt for glade i landet og folket, til at de siden kunne løsrive seg fra det.

Skolen arbeidet heller ikke etter noe bestemt mål. Det var kanskje også en av grunnene til at foreldrene ikke sendte barna sine dit. I 1918 blir så spørsmålet om "En norsk middelskole for misjonærenes barn" tatt opp igjen på konferansen. Referatet munner ut i følgende: "Konferansen anmoder hovedstyrelsen om at overveie hvorvidt det kunne la sig gjøre at faa oprettet en norsk middelskole herute i likhet med den man allerede har i Kina."

Et av argumentene for en slik skole, var at den ville være med på å fremme norskhetfølelsen hos barna.

Middelskole ble det nok ikke noe av i første omgang, ja, barneskolen ser ut til å ha stått i stampe i årene framover. I 1921 blir det sagt at det ikke er aktuelt med noen skole. Året etter blir skolen drøftet på nytt, og det ser ut som om stedet "Marguerite" på Antsirabe er blitt valgt. Hvor vidt skolen kom i gang er det vanskelig å finne ut av, for i 1926 blir skolen etterlyst av misjonsprest Frisch, som uttaler: "Fra nå av må man bestemme hvor skolen skal være. Man må ha en lærerinde med artium, som kan føre barna frem til middelskoleeksamen. Hun må være bestemt til skolen og ikke kunne taes til annet arbeide."

En komité ble nedsatt, og skolen skulle ha et konferansevalgt skoleråd. Skolen skulle ordnes som internat, og alle barn i skolepliktig alder skulle delta i undervisningen.

Fra 1928 av er skolen å finne på Marguerite med to barn og Frøken Ottesen som leder. Hun er samtidig kommisjonær på Antsirabe. Budsjettet lyder på 23 486 francs!

Fra konferansen i 1929 finner vi denne uttalelsen fra Strand: "Ho-

vedstyret er villig til å yde hvad de kan for at vi kan få en bra skole, kanskje også bygning." Hovedstyret understreket sterkt at betingelsen for skolen var at alle sendte sine skolepliktige barn dit.

Fra 1930 er skolens navn Den Norske Skole, og frk. Ottesen som underviste inntil frk. Bøe kom ut og overtok i august 1929, skriver:

"Skolen for misjonærenes barn har hat 7 elever, hvorav 3 i anden og 4 i første klasse. Elevene har gjennomgående været snilde, flittige og flinke, så det har været en glede at ha med dem at gjøre. Selv om feberen har plaget dem, har de kommet på skolen, saa der har været liten forømmelse i aarets løp. Det har været undervist efter Stavanger folkeskoles læseplan. Søndagsskole er blitt holdt hver søndag morgen, hvortil ogsaa de litt yngre ikke skolepliktige barn har faat adgang."

Skolen hadde nå fått sin første heltidsansatte lærerinne, frk. Hjørdis Bøe (senere fru Høimyr), med assistanse av frk. Maria Nome (senere fru Dahl). Barnas antall holder seg mellom seks og ni en del år framover.

I 1938 er det tolv elever, og skolen har fått egen husmor i tillegg til lærerinnene.

Allerede fra august 1929 hadde man skoleværelset i det gamle sanatoriet, og fra årsskiftet 1929/30 var internatet også der.

Under krigen kom elevtallet opp i 22. De største barna var det ikke plass til, heller ikke de minste. Fru Strand og fru Risan gjorde begge en fin innsats både på skolen og i internatet. Begge var blitt forhindret fra å reise hjem til Norge pga. krigen.

Etter krigen var skolen fordelt på flere lokaler i byen, bl.a. Marguerite og Vestheim II.

Ved nyttårsskiftet 1948/49 hadde skolen 10 elever. Ved slutten av året hadde flokken økt til hele 29 elever og tre lærerinner! Det var 12 elever i småskolen, 12 i storskolen og 5 i første real.

Realskolen tok til i 1949 ved Kjersti Vevstad, hele 31 år etterat man hadde hatt saken oppe første gang!

Det var klart at ny skole måtte bygges, og den 17. november 1950 var det innvielsesfest. Det var tre fine klasserom som kunne omgjøres til en stor festsal om nødvendig. Noen dager senere kunne Den Norske Skole flytte inn i eget hus for første gang! Internatet lot vente på seg, men ikke lenge.

Misjonærkonferansen i 1951 ba om at noe måtte gjøres straks med denne saken. Telegrammet fra Stavanger om at bygging av nytt internat var godkjent, ble mottatt med stormende jubel av store og små. Byggingen gikk raskt under Sigvart Follerås' dyktige ledelse, og kranselag ble holdt allerede i oktober samme år.

Den 1. mai 1952 kunne det nye internatet tas i bruk. Da flyttet 25 elever og to tanter inn. Helsetilstanden var det året så god som den ikke hadde vært på flere år!

Fra det året av skriver Den Norske Skole sin egen rapport, og likeså Den Norske Skoles internat - sin. Kjersti Vevstad var første styrer ved den nye skolen, og Aslaug Borge hadde ansvaret for internatet. Med disse lokalene og med stabile forhold hva elevtall og lærerpersonale angår, har skolen vært i stadig utvikling og gjort Antsirabe til et samlingssted for alle norske på Madagaskar. Norskhetfølelsen er til stede i rikt monn, noe som vi særlig får merke på de årlige Nordmannsforbunds-festene, og vi er alle - store som små - stolte av skolen vår.

* * * * *

Selve skolelokalene er senere blitt påbygd to ganger. Nye lærerboliger er blitt bygd. Internatets kjøkken er gjort større, og endelig er et nytt gutteinternat med husfarleilighet blitt oppført (der hvor det gamle sanatoriet stod). Hva undervisningen angår, så har også den fulgt med tiden, og er nå underlagt norske skolemyndigheter.

